

Press reviews of (im)perfect choreographies

Premiere date February 14th 2017, Svarta huset, Telefonplan

In Swedish

1. 2017-02-16 Skimrande vackert om det mänskliga mötet

Review of the premiere of (im)perfect choreographies in Dagens Nyheter

2. 2017-02-15 Operfekt Caprioli

Review of the premiere of (im)perfect choreographies at Scenbloggen Expressen

Press contact

Elin Grelsson Almestad

Press Officer

press@coff.se

+46 (0)8 545 200 55

Scenrecensioner

(im)perfekta koreografier på Svarta huset i Stockholm

Publicerad Igår

Ingen vanlig dans. ”(im)perfekta koreografier” är mer än bara behjärtansvärt. Foto: Cristina Caprioli

I ”(im)perfekta koreografier” arbetar Cristina Caprioli med dansare med funktionsvariationer. Lovvärt - men också skimrande vackert om det mänskliga mötet, skriver Örjan Abrahamsson.

Örjan Abrahamsson

Dans

”(im)perfekta koreografier”

Av och med Cristina Caprioli m fl

Musik: Yoann Durant. Scen: Svarta huset, Telefonplan. Speltid: 60 min.

För "föreställningsprologen" ombeds publiken i Svarta huset att tränga in sig i ett litet klaustrofobiskt rum där de sex medverkande utan krusiduller eller inledning turas om att högläsa ur något slags manus. De läser så entonigt, långsamt och liksom frånvarande att den redan kryptiska texten faller sönder i enskilda ord. Verbala fragment utan egentligt sammanhang, rent av utan mening. Möjligen vill man peka på språkets allmänna begränsningar men hur som helst bildar det en illustrativ upptakt till "(im)perfekta koreografier".

Det är ingen sedvanlig dansföreställning. I "(im)perfekta koreografier" arbetar koreografer (läs Cristina Caprioli), professionella dansare och personer med funktionsvariationer tillsammans, för att vända och vrida på hela koreografibegreppet. Samtidigt problematiseras dansvärldens stränga kroppsnormer. Vem får dansa? Vilka kroppar osynliggörs? "(im)perfekta koreografier" gästar konferensen Exchange perspectives på Dansens hus nästa vecka. Temat? Kroppsnormer.

"(im)perfekta koreografier" får publiken att uppfatta och uppskatta och i bästa fall verkligen se människan.

NNONS:

Som verktitelns lite haltande ordlek antyder – på svenska är imperfekt enbart en verbform – handlar föreställningen delvis om hur brister kan vara en tillgång och hur perfektion kan vara en brist. På den nödtorftigt arrangerade scenen mellan ett halvdussin pelare genomförs ett antal, till synes av varandra oberoende rörelsesekvenser. Det framgår omedelbart vilka som är professionella dansare och vilka som är amatörer.

Att de senare har funktionsvariationer är dock mindre iögonfallande, vilket är föreställningens styrka. Tidigare under 2000-talet har snarlika projekt oftast avhandlat visuellt uppenbara funktionshinder, liksom även koreografier på den professionella dansscenen. Minns Marie Chouinards extrema, fantastiska Goldbergvariationer på kryckor (på Dansens hus 2012).

”(im)perfekta koreografier” presenterar fragment, men de förenas av viljan att kommunicera alldeles oavsett olika grundförutsättningar. Projektet är angeläget och behjärtansvärt. Men bitvis lyckas gruppen överträda det lovvärdas gränser. De skimrar och glimrar och förmedlar det mellanmännsliga mötets gripande skönhet. Och får publiken att uppfatta och uppskatta och i bästa fall verkligen se människan.

ÄMNER

Telefonplan

Örjan Abrahamsson

Tillbaka till toppen

Andra läser.

Sport

Förbundskapten tackar för sig

Ekonomi

Sjuåring sökte jobb på Google - fick svar från högsta chefen

Kulturdebatt

Jonas Thente: Trollen tränar efter fake news från oppositionen

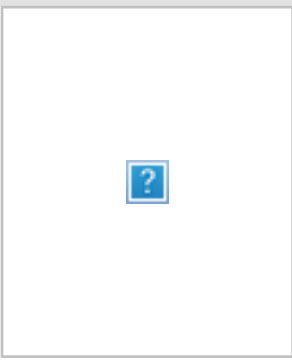

KULTUR

Fredag 17 februari 2017

>

✓ Gilla 9,8t

MARGARETA SÖRENSON

Scenbloggen

Operfekt Caprioli

15 februari, 2017

Av Margareta Sörensson

Kategori: dans, Övrigt, scenkonst

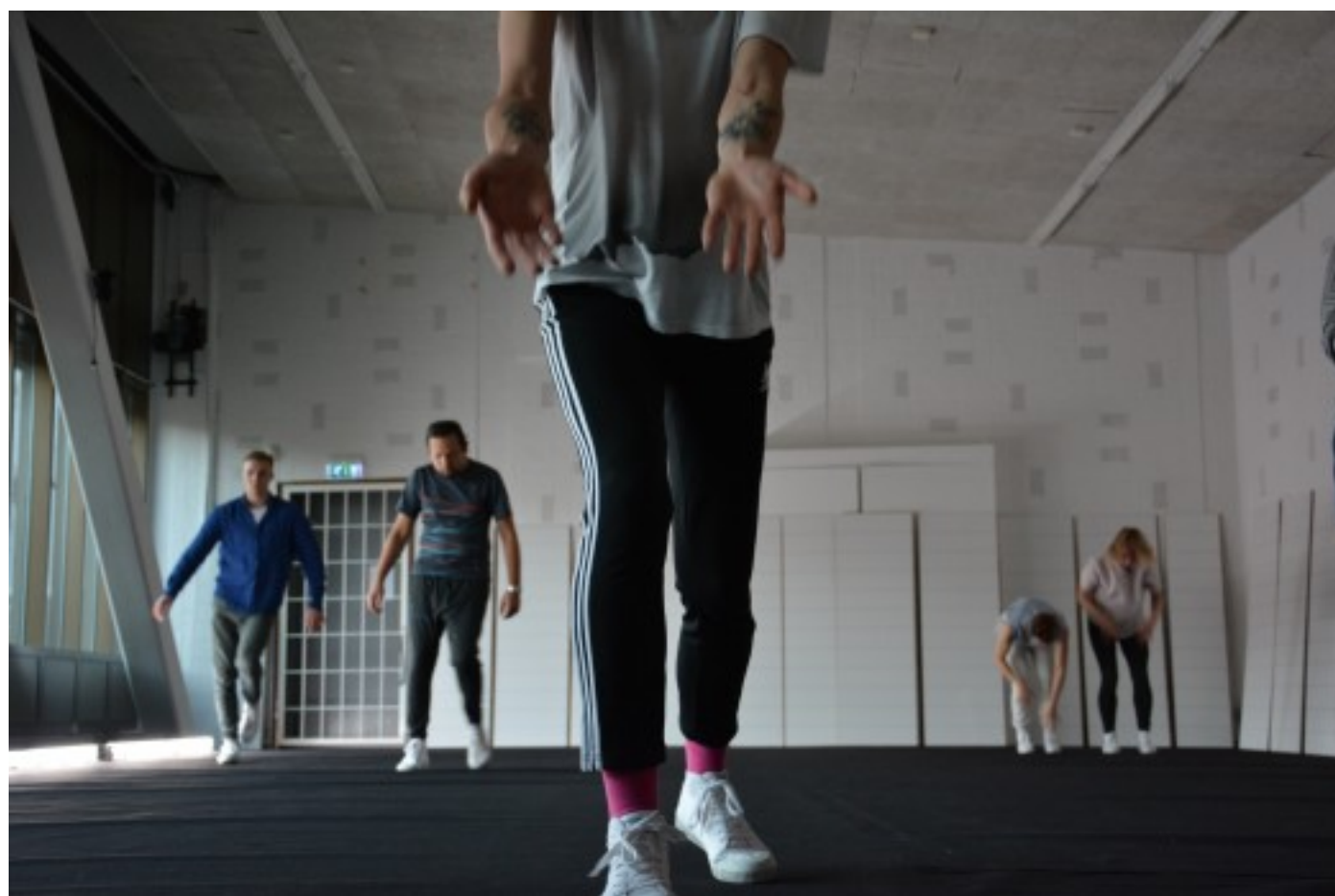

Foto: Izabella Borzecka

Cristina Caprioli: (im)perfekt koreografi, Svarta Huset/Telefonplan Stockholm samt turné

Ingen är perfekt. Eller rättare sagt: alla är operfekta. Att vara allt annat än perfekt är att vara vad de allra flesta människor är.

(Imperfekt är dock på svenska språket ett tempus (jag "var" i stället för presens "är", av verbet "vara"); men vem är jag att klaga på dessa eviga anglicismer?! I andra sammanhang heter verket "(im)perfect choreographies", vilket fungerar på engelska.)

Inom dansen har den perfekta, fantastiska, vackra, eftersträvansvärda kroppen i sekler varit norm. Med dansmodernismen kom en annan syn på kroppen och dess uttrycksmöjligheter och en pionjär som **Isadora Duncan** ville låta en vanlig, okonstlad kropp dansa naturligt och kroppsvänligt. Den samtida dansen har fortsatt på samma väg genom att låta dansare i ett kompani se tydligt olika ut eller genom att skapa koreografi för en reducerad kropp, exempelvis med bara ett "riktigt" ben och en protes. Att vara överviktig är redan det en provokation inom dansen, naken och mullig är rena manifestet (**Doris Uhlich**)!

Funktionsvariationer blir i ett offentligt rum också en väg till eftertanke. Vilka är vi? Vilka får synas? Vilka är, egentligen, skillnaderna? Minimala variationer, ibland knappt avläsbara, som lägger ut rälsen för ett människoliv. Så **Cristina Caprioli** tar upp en tråd som lindats sedan länge och låter den ringla genom det stora, kala hangarliknande rum som finns i Svarta Huset, tätt intill Konstfack och f d L M Ericssons industrimiljö.

En första prolog läses (med många stakningar) med publiken tätt packad i ett sidorum, sedan får vi bänka oss i det stora grå. Dansarna är sex personer som var och en på sitt sätt (några är yrkesdansare) tacklar en koreografi av spattiga ryckningar. Den utvecklas från en lågmäld början till ett högre tempo och större intensitet. Spelplatsen användes på längden med åskådarna utmed sidan – det blir långa vandringar, några suggestivt sammanhållna.

Alltmer övergår koreografin att placera dansarna på rad, i en chorus line som blir en rörande sekvens där håller de i varandra som en kedja, stadd i

gungning och nära att brista. Verket avslutas med en film, där samma dansare i vita overaller, utvecklar temat med händer som söker varandra och håller varandra. Filmens distans skapar en estetik som höjer grundidén över golvet; men det är dansen på golvet som är huvudsak.

Operfekt. Mänsklig. Den drar upp en rad frågor i mitt inre: vad tittar jag egentligen på? Letar jag efter "felen", kan jag se helheten. Glidandet mellan empati och solidaritet; det största värdet ligger i frågan som sprattlar tyst mellan dansarnas fötter.

Kommentarer

Ingen har kommenterat ännu. Du kan bli den första!